

сатели, известни до тогава, прочелъ бѣ и всичката преводна литература.

Той познаваше героитѣ на всички поети.

За него не бѣ голѣма мъжа да кръщава другаритѣ си съученици съ имената на тѣзи герои, благодарение на неговата наблюдателность върху характеритѣ на другаритѣ си ученици.

Едного кръщава съ името Бокачио, другъ — съ Мефистофелъ, трети — Тартюфъ, Боримечка, Митрофанъ, Гочоолу, Дочоолу, Ганю и т. н.

Никой отъ другаритѣ-съученици не му се сърдѣше за поставения прѣкоръ, а напротивъ всѣки новъ прѣкоръ възбуждаше въ класа ново оживление, смѣхъ и веселие.

Йорданъ Йовковъ остана до края на гимназията любимия другаръ-съученикъ.

При среща съ тѣхъ ще се спре и ще води краткъ разговоръ.

— Здравей Андрей! Народни учителю! Още ли учишъ малкия народъ на най-голѣмия градъ на родината ни?

— Да, Йордане! Още малко и предѣлната възраст и прослуженитѣ години настѣпватъ и ще свърша своята мисия на народенъ учителъ.

— Да, Андрей. А нашата писателска мисия колко е тежка и нѣма край!

— Да, Йордане, тежка е мисията и на народния учителъ и на народния писателъ, защото страдатъ отъ една и сѣща материална нищета!